

Phần 10

Ông bà Kim nhìn đồng hồ rồi nói với nhau.

- Chắc là chúng sắp về tới rồi.

Ông Kim đáp:

- Ủ, chúng ta mời quan khách vào phòng đi, bà xuống xem mọi thứ đã đâu vào đó chưa?

- Ông yên tâm đi, mọi thứ đã sắp đặt ổn thỏa rồi!

Duy đến bên lên tiếng:

- Hai bác có cần con giúp không?

- À không, cũng là bữa tiệc nhỏ giữa họ hàng và bạn bè thân thôi, đợi đến ngày cưới của nó bác sẽ nhờ.

- Cháu cũng mừng cho hai bác đã có dâu hiền.

- Cảm ơn cháu, con bé rất được lòng bác, nó khéo và xinh lắm!

- Cháu biết Công là người tinh mắt, có điều anh chàng dấu kín lắm, cả cháu cũng không biết!

Ông Kim bật cười sảng khoái:

- Nó sợ đó mà, của càng quý càng phải cất kỹ cháu à! Thế còn cháu!

Duy mỉm cười chột nghĩ đến gương mặt của Trân:

- Dạ cháu cũng có dự định rồi nhưng chưa tới đâu thành ra chưa dám nói.

- Ủ! Đã gần ba mươi rồi, tính cũng vừa, bác cũng mong cháu có được người bạn tốt.

- Cảm ơn bác!

- Ô kìa! Chúng về tới rồi!

Duy quay người nhìn ra và anh sững sốt khi nhận ra người con gái xinh xắn đang sánh vai bên Công.

- Là cô ấy! Anh lắm bầm.
- Cháu biết à?
- Dạ, cháu đã gặp rồi. Duy đáp.
- Thế thì tốt!

Công cầm tay Trân đến chào ba mẹ, hôm nay cả hai đúng là một đôi trời sinh, trông họ đẹp để làm sao, rạng rỡ làm sao.

Ông Kim hài lòng bảo con trai.

- Chúng ta vào tiệc thôi.

Bữa tiệc được công bố như một buổi ra mắt họ hàng thân thuộc của Trân và Công. Ai cũng hân hoan vui mừng thay cho đôi trai gái, chỉ có mỗi mình Duy như lạc lõng và bơ vơ với những thăm kín trong lòng.

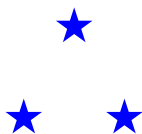
Chờ cho Trân đứng riêng một mình Duy mới bước tới chào nàng.

- Hôm nay cô đẹp quá!
- Cảm ơn anh!
- Hạnh phúc làm cho người ta rạng rỡ hơn, xinh đẹp hơn, tôi mừng cho Công nhưng lại tủi cho mình.
- !!!
- Tôi chậm chân quá! Đây là điều duy nhất mà tôi thấy ân hận nhất từ trước tới nay.
- Tôi không hiểu anh muốn nói gì, anh Công xem anh là bạn và tôi trân trọng điều đó.

Duy nhếch môi cười:

- Tôi hiểu ý cô muốn nói gì, tôi biết giới hạn nên dừng nhưng vẫn phải buông ra lời tiếc nuối, chúc cô và Công hạnh phúc, cô nói với Công là tôi xin phép về trước.
- Vâng!

Duy thất thểu ra về, đây là lần đầu tiên anh thất vọng vì một người con gái.

Thời gian lại qua đi, Châu phấn khởi khi mọi việc đã đi vào quỹ đạo, việc thi công xây dựng khách sạn đã gần hoàn tất, công ty đã mở thêm chi nhánh gia đình, giờ chỉ còn mỗi mình cô không còn ai tranh giành với cô, ông bà Thủy càng ngày càng trọng vọng cô con dâu lớn, mọi việc trong ngoài đều giao hết cho cô.

Châu xếp lại tập hồ sơ rồi cẩn thận cất vào tủ đã đến giờ ra về, cô nhìn đồng hồ rồi gom góp một số giấy tờ cho vào học tủ.

- Chị Hai!

Châu nhìn ra cửa:

- Chú Ba à? Có gì không?

- Dạ!

Phú ngần ngừ chưa kịp nói thì Châu đã bảo:

- Hết giờ rồi, về nhà nói luôn được không?

- Em muốn nhờ chị một việc.

- Ủ! Việc gì?

- Em mời chị ăn cơm.

- Có cần thế không? Châu cười.

- Em muốn...

Thấy Phú ngập ngừng Châu lấy làm lạ cô dừng lại rồi nói:

- Thôi được ghé vào đâu cũng được, có chuyện gì mà trông chú lo lắng thế?

Phú kéo ghế cho Châu rồi gọi thức ăn.

- Nào chú nói đi tôi nghe!

- Em muốn nhờ chị Hai nói với má cho em đưa Lan về nhà.

Châu sững sốt hỏi:

- Chú nói cô gái lúc trước.

- Dạ vâng!

- Chú nghĩ kỹ chưa?

- Em và Lan sắp có con rồi.

- Hả!

- Chị Hai, em sợ má không chấp nhận, em muốn nhờ chị hai nói giúp với má dùm em.

- Sắp có con rồi!

Châu chau mày suy nghĩ, Phú đã có con! Nếu như cô ta được chấp nhận thì đó là đứa cháu mà ông bà Thủy đang rất muốn. Chẳng phải lúc nào trước cô và Trinh đã cố tranh dành nhiều điều kiện thuận lợi đó hay sao?

Không Được! Nếu như cô ta được ông bà Thủy nhận làm con dâu, thì cô sẽ mất thế lúc này! Cô chẳng đại gì giúp cho cô ta sớm vào nhà để cô ta làm lu mờ địa vị của cô.

- Chị Hai!

- Hử!

- Chị có giúp em không?

- Giúp thì chị giúp nhưng còn ý của má chị không rõ má có chịu chấp nhận không.

- Nếu như chị nói, em nghĩ má sẽ nghe.

- Chú Ba đừng tin tưởng vào tôi.

- Em biết má rất thương chị Hai, bây giờ chỉ có chị Hai mới giúp được em thôi.

- Chuyện của chú và Trinh mới xảy ra đây thôi, tôi chỉ sợ má không chịu chấp nhận, sao chú không để cho mọi chuyện lắng dịu lại, bây giờ cô ấy lại có bầu trước, liệu ba má có cho là chú vượt quyền không?

Phú lo lắng đáp:

- Em biết ba má khó khăn, nên em không dám thưa với ba má mà nhờ chị Hai nói giúp em.

- Chú nói thì tôi biết vậy, tôi sẽ tìm cách thưa chuyện với má, còn ý má ra sao thì tôi không biết.

- Em cảm ơn chị Hai!

Châu ngẫm nghĩ rồi nói:

- Chuyện này chú cũng đừng nói với anh Hai, chú biết tánh anh Hai đó, nóng lắm, chuyện của chú và thím Ba trước anh đã không tán thành rồi giờ lại chuyện này anh Hai chú sẽ phản đối cho coi, tới lúc đó càng khó thuyết phục má.

- Dạ, em biết! Nên em mới nói với mình chị Hai thôi.

- Chú biết nghĩ vậy là đúng, thôi tính tiền rồi về, lóng rày ba má buồn tôi không muốn về trễ, bận gì tôi cũng về ăn cơm với ba má.

- Có chị Hai chăm sóc cho má em cũng yên tâm.

- Biết sao được, nhà giờ này còn ai đâu, ba má cũng lớn tuổi rồi chú làm gì cũng nghĩ đến ba má một chút.

Phú cúi đầu đáp:

- Em biết!

- Hay là chiều nay chú về nhà ăn cơm với gia đình cho ba má vui.

- Em không hứa nhưng em sẽ cố.

- Vậy thì tôi không nói trước với ba má làm gì.

Trên suốt chặng đường về Châu đắm chiêu suy nghĩ chuyện mà Phú nhờ thật khó cho cô, nếu như cô không đi trước một bước Lan lấy được lòng bà Thủy, nay mai cô ta lại sanh con thì coi như cô ta chiếm được thế thượng phong.

Sau bữa cơm, bà Thủy lên sân thượng ngồi hóng gió, căn nhà của Phú tắt đèn im lìm, từ lúc hai vợ chồng Phú li dị với nhau bà cũng không sang bên đó và ít gặp Phú, cả tuần lễ nó cũng không về ăn cơm nhà một lần, bà rất buồn nhưng không nói ra. Bà khẽ thở dài:

- Thưa má!

Bà quay lại:

- Là Châu đó à?
- Dạ, con đem chè sen lên cho má ăn cho mát.
- Ồ! Mấy lúc này trời nóng quá.
- Dạ!

Bà đỡ chén chè rồi hỏi:

- Thằng Thông về chưa?
- Dạ chưa!
- Đàn ông là thế đó đâu biết đàn bà chúng ta chờ đợi ra sao!
- Ba đi đến bao giờ về hỏi má?
- Chắc hai hôm nữa! Căn nhà này càng lúc càng vắng, không có con má cũng không biết làm sao! Ứ hự! Châu này! Sanh cho má mấy đứa cháu để má hủ hỉ.
- Dạ! Tụi con đang cố gắng!
- Lúc này con ốm đó, ráng ăn uống tằm bổ vào, phụ nữ phải cần cái sắc mới giữ chân người đàn ông cho mình, nói thế nhưng cái sắc cũng không hẳn là ưu thế tuyệt đối, ứ hự! Cũng như con Trinh đó.
- Má còn buồn về chuyện vợ chồng chú Ba à?
- Làm sao không buồn, mặc dù má không vừa ý con Trinh nhưng thấy vợ chồng nó đổ vỡ má cũng không vui.

- Má à!
- Có chuyện gì mà con phải ngậm ngừ?
- Dạ, nếu như bây giờ chú Ba tái hôn má cho phép không?

Bà xầm mặt:

- Nó chưa sợ sao mà còn hấp tấp. Nó lúc nào cũng thế.
- Có lẽ chú ấy đã chịu tìm hiểu rồi.
- Hừ! Con chim bị tên thấy cảnh công phải sợ, còn nó cứ lao vào.
- Con tưởng má vui khi thấy chú Ba sớm nghĩ tới chuyện tái hôn.

- Không phải là lúc này, má muốn nó chín chắn đã.

- Dạ phải! Ngay trong lúc này chú ấy dễ bị lôi kéo.

- Chậ! Vừa bỏ vợ thì nó cũng cần người lấp đầy chỗ trống đó, cho nên má mới nói là má muốn nó bình tâm suy nghĩ cho chín chắn rồi hãy quyết định, ở vào địa vị của nó biết bao người muốn lợi dụng. Con gái bây giờ lắm mưu ma chước quỷ để buộc chân đàn ông, nhất là những thằng như nó, nếu có muốn tái hôn thì phải do má lựa chọn.

- Vậy má đã nhắm vào đám nào cho chú ấy chưa?

- Má cũng đang dò hỏi nghe bác ba con có đứa con gái bên đảng ngoại thằng Luân rất ngoan, nó đang học năm cuối, bác ba con có ý làm mối cho thằng Phú nhà mình.

- Vậy thì tốt quá!

- Phải, dẫu sao thì bác ba con cũng biết rõ thân thế hoàn cảnh của người ta, cha mẹ nó là cán bộ hưu trí nhưng gia cảnh rất khá. Họ có cao su, có cà phê, má định hôm nào má và con đi thăm họ để làm quen.

Dạ!

- Con bây giờ là huynh trưởng trong nhà này, má tin tưởng và giao phó mọi chuyện cho con, má biết má làm vậy là đổ thêm trách nhiệm lên vai con nhưng không là con thì có ai vào đây để cho má nhờ đâu.

- Má cứ yên tâm, cho dù má không giao phó cho con thì con cũng phải lo, con là con trong gia đình, bổn phận của con là lo cho ba má. Con sẽ không để ba má phải phiền trách gì nữa.

- Cũng may mà má có con!

Bà Thủy mỉm cười hài lòng, còn riêng Châu thì cũng đạt được điều mà cô mong muốn. Giờ Phú có người đàn bà thay thế, cho dù cô ta có thai với Phú chẳng nữa thì cũng chưa chắc bà Thủy chấp nhận.

Nghĩ rồi Châu quý quyết lên tiếng:

- Con cũng mong má tìm được vợ cho chú Ba, để chú ấy chú tâm làm ăn, lúc này chú ấy hay đến những nơi không nên đến.

Bà Thủy chau mày. Châu nói tiếp:

- Con không dám nói chuyện này với ai ngoài má, anh Thông thì nóng nảy má biết đó, hễ nói ra anh em lại bất hòa, có lẽ tại mấy năm qua chú Ba ra ngoài ngoại giao nhiều, nên quen tới những chỗ ăn chơi trai gái.

Bà thở dài có ý phiền muộn:

- Má biết! Cho nên má mới sợ trong thời gian này nó lảng nhãng với những đứa không ra gì. Ứ hự!

Châu kín đáo mỉm cười:

- Dạ, con cũng lo thế! Lỡ mà chú ấy đòi má cưới gấp thì khổ.

- Không đời nào má ưng! Nó có muốn gì thì dắt nhau đi cho khỏi xứ.

Châu giả vờ cười hỏi:

- Lỡ chú ấy có con với người ta.

Châu nói chưa hết câu bà Thủy đã gạt đi:

- Không có lỡ gì cả, cho dù thế nào mà cũng không nhận, đừng bày ra chuyện gao nấu thành cơm để lọt vào nhà này.

- Con chỉ nói thế thôi! Chứ chú Ba không có gan vượt quyền cãi ý má đâu, má à! Mai bà Sơn có mời chúng ta sang bên đó chơi, con vào công ty rồi sẽ chở má đi, nghe nói bà ấy mới mượn được một người giúp việc nấu ăn rất ngon, chắc là bà ấy muốn khoe đây!

- Ừm! Xem thử coi bà ta muốn khoe gì. Đã lâu má cũng không gặp bà ấy. Nói rồi bà bật cười. Cái bà ấy đến hay. Ông chồng thì đạo mạo trí thức, còn bà ấy cứ như người không ăn học nhiều.

- Con nghe nói bà ấy là dân tỉnh, gia đình bà ấy có nhiều vườn tược đất đai, sau bán đi để hai vợ chồng bà có tiền làm ăn từ đó về thành phố ở luôn.

- Ra thế!

- Má có nhớ bà Sâm không vợ ông Đại Phát đó má.

- Ờ giám đốc công ty nhựa chứ gì?

- Dạ phải! Cũng khập khểnh thế đấy, ông ấy là dân trí thức lịch lãm, còn bà vợ thì rặc nhà quê, nghe cái tên cũng rõ, má biết không giờ đã là một chủ công ty lớn mà vẫn mặc quần đen áo túi, đi chân đất ra vườn trồng rau trồng ớt, hì hì, người ta có tiền người ta chơi lan, chơi kiểng, còn bà ta có mảnh sân vườn rộng

thì chỉ trồng toàn rau, toàn ớt, bảo là để đi chợ đỡ tốn tiền mua, cho nên có bao giờ thấy ông chồng đưa vợ đi cùng bao giờ đâu.

Bà Thủy cười:

- Thảo nào hôm nọ má có hỏi, sao ông không đưa chị đến nhà chơi, ông ấy cứ lúng ta lúng túng, chắc lại nghĩ là má chế nhạo ông ta! Thật là...

Tiếng nói cười của họ phá tan không gian tĩnh mịch của màn đêm. Phút chốc họ bỗng quên mất ưu phiền mà cuốn theo những mẩu chuyện ngoài lề, đó lại là những thú vui của những người đàn bà.

Châu vén lọn tóc xõa ra trên trán của Trân rồi lấy kẹp đính lên cao, trông Trân hôm nay thật đẹp, đến nỗi Châu không khỏi buộc miệng khen:

- Chị đẹp quá!

Trân lờm em:

- Chỉ giỏi nịnh!

- Nói thật, em còn thấy ganh tỵ chị chứ đừng nói ai, tình yêu quả là kỳ diệu, nó khiến cho người ta chết đi được và cũng khiến cho người ta thăng hoa, nhìn lại chị cũng đủ biết sự nhiệm màu của nó.

- Em có thua gì ai mà nói, em mới là người khiến cho người ta ganh tỵ, vừa đẹp vừa giỏi, chồng thì giàu có, cha mẹ chồng thì yêu quý, tiền tài sự nghiệp ai hơn em.

Châu chun mũi kiêu hãnh đùa:

- Em cũng nghe nhiều người nói thế.

Trân phì cười:

- Nói tóm lại, hai chị em mình không để cho ba má mất mặt phải không?

- Chị nói đúng đó, hôm nay chị đưa anh Công về nhà, ba má vui lắm, hàng xóm ai cũng trầm trồ nói hai đứa con bà Sáu thật có phước có phần, chặc! Chẳng qua hai chị em mình tài giỏi thôi.

- Vừa thôi cô. Trân phát vai em. Đạo này tao thấy mày ăn nói có mùi rồi đó.

- Hả, mùi gì?

- Mùi gang mùi thép chứ gì! Người ta hay nói miệng nhà sang có gang có thép mà! Đừng để mất hết đạo lý mà ba má đã dạy.

- Em biết!

- Nếu thế thì chị yên tâm, tiền bạc không phải là tất cả đừng vì nó mà đánh mất bạn bè, anh em, đánh mất chút bản thân mình, em cứ chạy theo nó đến lúc nhìn lại chỉ có mỗi mình em với sự trống rỗng quanh em thôi.

- Em biết rồi!

- Cố kiếm một đũa con để bớt mê tiền tài địa vị đi!

- Chị làm như dễ kiếm lắm vậy! Em không hiểu tại sao đến giờ phút này em vẫn chưa mang bầu! Hay là...

- Tầm bậy, muốn biết thì đi khám bác sĩ xem họ nói sao, hôm nào chị đưa em đi!

- Ừm!

Tiếng Công vang lên gọi tên hai cô làm cắt đứt câu chuyện của họ.

- Trân ơi, khách đến rồi em!

- Dạ, em ra ngay!

Công kéo ghế cho Trân rồi đưa tay giới thiệu với mọi người. Buổi tiệc không đông lắm chỉ những người bạn thân với Công nên mọi người đều biết về nhau, điều bất ngờ là đối với Châu khi cô nhận ra Phú đi cùng với Lan.

- Là chú Ba!

Trân nói:

- Lan là bạn với anh Công, cả Duy nữa, họ là bộ ba rất thân từ thuở còn cắp sách đến giảng đường.

- Vậy, cô ấy là người mà chú Ba nói với em, họ... họ đã có con với nhau.

- Em nói gì?

- Thì hôm nó chú ấy về nhờ em thưa chuyện với má em, trông cô ta cũng được.

- Nghe Công nói lúc trước cô ấy yêu Duy nhưng Duy thì không có ý với cô ấy, thất tình cặp với một tay có vợ, khiến cho vợ chồng người ta ly dị nhau, thì ra là em chồng của em ai mà ngờ lại là người quen cũ.

Phú kéo Lan sang giới thiệu với Châu:

- Chị Hai, em không ngờ Công là người quen với chị Trân, đây là Lan em đã nói với chị.

- Ừm! Chào cô, tôi có nghe chú Ba nói về cô, nay mới gặp, cô là bạn của anh Công?

- Vâng ạ!

- Nói tóm lại chúng ta là người một nhà phải không?

- Dạ, được chị gọi như vậy em rất mừng.

- Có gì đâu, cô quen với chú Ba lâu chưa?

- Dạ, từ lúc đám cưới anh ấy!

- Là sao?

Phú đỡ lời Lan:

- Lan là bạn với Trinh, em biết Lan khi quen với Trinh, Lan cũng có đến nhà chúng ta vài lần, chẳng qua chị không nhớ đó thôi.

- Ra thế! Hình như tôi có gặp cô một lần, vào một buổi sáng tôi đứng trên lan can lầu thấy cô đi từ nhà chú Ba ra.

Phú và Lan đồng nhìn nhau và nhớ lại cái ngày định mệnh đó. Lan gật gù:

- Dạ phải, hôm đó em đến ngủ với Trinh, sáng ra em dậy sớm ra về!

- À!

Châu nghĩ thầm, chắc hôm đó giữa họ đã xảy ra điều gì đó rồi mà không ai biết, Châu còn nhớ rất rõ là dáng vẻ hốt hải của cô ta hôm ấy, và lại lúc này khi nghe cô nhắc đến chuyện cũ, cả hai đã đưa mắt nhìn nhau rất ý nhị, thì ra họ đã đan díu với nhau từ ngày đó. Điều này càng khiến cho Châu yên tâm hơn với bản tính của mình. Cô ta sẽ khó mà bước vào làm dâu nhà chồng cô.

Bà Thủy thấy con dâu về thì lên tiếng hỏi:

- Bao giờ thì chị con lại cưới?
- Dạ, ba má con dự định cuối năm nay.
- Ừm! Tháng chạp có nhiều ngày tốt hợp với tuổi chị con, nếu để qua năm thì phải chờ đến tháng sáu âm lịch mới có ngày, thế anh rể con người ở đâu?
- Dạ, gia đình anh ấy ở đây ạ.
- Má cũng mừng cho chị con đã có nơi có chốn.
- Dạ!
- Thôi vào thay đồ đi.
- Dạ!

Thấy Châu ngập ngừng chưa muốn đi thì bà hỏi:

- Có chuyện gì à?

Châu đắn đo rồi nói:

- Dạ, con không biết là có nên nói với má hay không?
- Chuyện gì mà khiến cho con ấp úng không dám nói ra chứ? Cứ nói đi!
- Dạ, lúc nãy ở nhà anh rể con... con có gặp chú Ba.
- Thằng Phú nó quen với anh rể con à?
- Dạ không mà là bạn gái của chú ấy!
- Bạn gái!
- Dạ, con thấy... dường như họ...
- Họ làm sao?
- Con nói má đừng giận dường như chú Ba và cô gái ấy rất thân mật, chú có nói với con là họ đã quen nhau lâu rồi, cả hai có ý muốn thừa chuyện với má.
- Sao, nó nói sao với con?
- Dạ, chú Ba có ý nhờ con thừa lại với má trước.

- Hừ! Quả là má lo không thừa, nó chẳng biết suy nghĩ gì.

- Má bớt giận, chuyện này phải từ từ khuyên chú ấy, để lỡ cô ta là người không đảng hoàng cô ta sẽ ràng buộc chú Ba.

- Cho dù nó có con với thằng Phú má cũng không bằng lòng.

Châu kín đáo mỉm cười, vờ nói thêm:

- Má nói vậy thôi chứ chú ấy đã có con với người ta rồi thì mình phải có trách nhiệm, dù sao cũng là máu huyết nhà mình, chẳng phải ba má cũng đang muốn có cháu đó sao?

- Muốn, nhưng phải là do ba má cưới hỏi đảng hoàng, chứ không thể là thứ bá vợ đầu cứ có con là có thể ép má nhận nó là dâu, má nhất định không chấp nhận điều đó. Hừ! Đúng là chẳng ra làm sao cả. Con điện cho nó, bảo nó là má có chuyện kêu nó về gấp.

- Dạ!

Bà Thủy nghiêm nghị nhìn con trai, ánh mắt bà, thái độ của bà khiến cho Phú thấy bất an anh e dè nói:

- Má gọi con!

- Phải! Lúc này xem ra má phải gọi con mới về nhà phải không? Con bận lắm sao hay là con quên cả đường về rồi, may mà chỉ cách có một khoảng sân mà thế đó, nếu như ở xa một chút chắc má chết con cũng không biết.

- Con xin lỗi má, lúc này con...

- Con làm sao? Bà nhăn tít cặp chân mày hỏi.

- Dạ...

- Không có lý do chính đáng để nói à? Hừ! Má nghe nói lúc này có người quản lý con chặt chẽ lắm nên con không còn thời gian để nhớ tới gia đình, con làm cho má buồn lòng hết sức, chuyện vợ chồng con ly dị chưa kịp lắng xuống thì con đã gây ra chuyện khác.

- Má! Con xin lỗi má!

- Con biết không, thà là gia đình mình không có địa vị, danh tiếng thì không sao, nhưng đảng này, má đi tới đâu cũng nghe người ta xì xào đàm tiếu, chưa kể bạn bè người quen còn cả cái đám công nhân nữa, quả là một đề thi hấp dẫn cho

họ bàn tán cười chê, ứ hự! Mà đau cả đầu, cậu Ba nhà ông Thủy thế này, cậu Ba nhà ông Thủy thế kia, má không muốn một lời đàm tiếu nào nữa, con về bên này ở, còn nhà bên đó cứ đóng cửa bỏ đó đi, con nên hạn chế ra ngoài, hạn chế đến các nơi ăn chơi tụ họp nữa.

- Má!

- Sao? Con không nghe lời má à? Mai má sẽ bàn việc này với ba con, có lẽ để cho con đi xa một thời gian, coi như để con khuây khỏa dần, còn chuyện vợ con thì má sẽ tính, lần này má sẽ không để cho con tự quyền nữa! Chị Hai con đã nói hết với má rồi.

- Má!

- Không nói nữa. Con ăn chơi bấy nhiêu đó đủ rồi, má cũng nghe đủ rồi!

- Má! Không phải là con muốn làm ba má buồn phiền, con đã định thưa với má nhưng chưa có cơ hội, con quen với Lan thật tình, con muốn má cưới Lan cho con.

Bà sững người vì không ngờ Phú dám nói thẳng với bà như vậy.

- Con nói sao? Con đòi cưới vợ à?

- Con quen với Lan và đã có con với Lan rồi, con không thể rũ bỏ trách nhiệm của mình.

Bà tức giận trợn mắt nhìn con trai lời thú nhận của Phú như một lời xỉ nhục. Thật là quá quắt! Nó dám làm ra những chuyện như thế rồi về nói với bà, nó tưởng bà sẽ mừng đón nhận đứa con gái đó sao? Hừ! Không bao giờ!

- Má, con quen với Lan đã lâu, có lẽ má cũng biết cô ấy, Lan đã đến nhà ta một đôi lần lúc Trinh còn ở đây.

- Có con Trinh ở đây là sao?

- Cô ấy là bạn của Trinh.

- Thì ra là thế! Tăng tị với chồng bạn đã là mất đạo đức rồi, vì nó mà con và con Trinh ly dị nhau là nó phá hoại gia cảnh nhà người khác, nó đã đến đây biết rõ gia cảnh của nhà mình, chắc là nó đã có dự mưu từ đầu rồi. Hừ! Quả đúng như má lo sợ, con đã gặp đúng một đứa mưu mô xảo quyệt.

- Má! Lan không phải là người như thế.

- Giờ nó đang mê hoặc con khắc là con không nhìn ra bản chất của nó, con nghĩ má phải làm sao đây?

- Con chỉ xin ba má chấp nhận cho con và Lan sống với nhau.

- Chấp nhận ư! Con thật biết làm khó cho má, con đúng là một đứa con ngoan. Má có phước vô cùng hừ!

Bà bật mìa mai bật cười khan rồi nghiêm khắc nhìn con trai, Phú chưa từng thấy mẹ giận như thế bao giờ trông bà thật đáng sợ, đôi mắt bà quắc lên, hai môi mím chặt làm cho hai đường rãnh hai bên khóe miệng hằn sâu xuống. Bà như đang cố dằn con giận trong lòng một hồi lâu bà mới gằn tiếng nói.

- Con đừng bao giờ nhắc lại chuyện này với má lần thứ hai nếu như con còn muốn gọi má là má, không đời nào má chấp nhận loại đàn bà ấy vào làm dâu nhà này.

- Tại sao chứ! Má! Con và Lan yêu nhau thật lòng, tụi con cũng đã có con với nhau rồi, con chỉ xin má chấp nhận Lan, cho Lan một danh phận, con cầu xin điều này cũng vì gia đình cũng vì ba má.

- Đủ rồi!

Bà quát lên cắt ngang lời Phú:

- Con đừng nói vì gia đình này, con đã làm gì cho ba má chưa, ba má chưa hề nhận được ở con cái gì, suốt bấy lâu nay ba má thật xấu hổ vì con, chuyện vợ chồng con ly dị là câu chuyện đàm tiếu đầu môi chót lưỡi và của những người quen, giờ con còn gây ra chuyện này nữa, con dan díu với hạng đàn bà vô đạo đức, rồi về bảo má chấp nhận làm sao má chấp nhận được chứ! Đủ rồi Phú! Má nói lần nữa nếu như con còn coi má là má thì hãy trở về nhà, còn nếu không má xem như không có con, chứ đừng cầu xin má bằng lòng, con về nhà mà suy nghĩ đi!

- Má! Con đã hết lời rồi má đừng ép con.

- Vậy là con đã có quyết định. Bà chau mày nói. Thôi thì con đi đi!

Bà đau khổ trở về phòng nằm vật xuống giường như một người bệnh nặng. Nó đã đi rồi, bà đã mất nó rồi.

Châu đi tìm Phú sau khi bà Thủy dứt khoát không chấp nhận chuyện tình giữa Phú và Lan, đúng như toan tính của nàng, cả gia đình ai cũng buồn phiền, chỉ riêng có mình Châu là đặc ý mừng thầm không ai hay biết.

Căn nhà Phú mượn để ở với Lan nằm trong một con hẻm nhỏ, căn nhà không lớn lắm chỉ chừng năm, sáu chục mét vuông, vật dụng không nhiều xem ra họ sống cũng không được thoải mái lắm.

Lan kéo ghế cho Châu ngồi rồi gọi Phú:

- Chị Hai, sao chị biết em ở đây?

- Muốn thì tìm sẽ ra, chú dự định thế nào? Từ ngày chú đi ba má rất buồn.

Lan cúi đầu khẽ nói:

- Lỗi tại em!

- Giờ thì không đổ lỗi cho ai cả, chẳng qua là số phận. Thôi thì chú và cô đành phải sống xa gia đình một thời gian cho bà nguôi ngoai, nay mai có con ẵm về biết đâu ba má sẽ nghĩ lại.

Phú thở dài:

- Em cũng mong thế, chị Hai! Từ đây em nhờ chị trông coi ba má giúp em, biết chị tốt, lại rất giỏi giang, chuyện nhà xin chị quán xuyến, có lẽ thời gian này em sẽ không về, để tránh chọc giận ba má và anh Hai.

- Chú yên tâm, chú không cần dặn tôi cũng rõ bổn phận của mình, chú có tính làm gì chưa?

Phú thở dài lắc đầu:

- Dạ chưa, em định xin vào công ty nào đó làm để kiếm kế sinh nhai hằng ngày.

- Tôi cũng nghĩ thế nên hôm nay tôi đến đây gặp chú, tôi có người bạn là Hùng nay anh ấy đang ở bên Thái, anh ấy có một công ty chế biến thực phẩm bên đó, chú sang làm phụ anh ấy để tôi giới thiệu, chú cứ quanh quẩn ở đây cũng không sống nổi đâu.

Phú mừng rỡ kêu lên:

- Em cảm ơn chị Hai!

- Có gì đâu, tôi tính vậy, căn nhà má cho chú lần trước chú làm giấy giao cho tôi, coi như để tôi trông coi, tôi đưa cho chú một số tiền để chú có mà xoay xở, chú nghĩ sao? Nhà chú không ở bỏ đó mà đi lâu ngày cũng hư hao, còn tôi có muốn chăm sóc thì cũng không đủ tư cách sở hữu, nói thẳng ra là chú bán lại cho tôi, lúc trước con thím ba Trinh thím ấy so đo quá nên ba má mới buộc lòng

cắt đất chia đất chia nhà, tôi làm việc này không phải vì ép chú hay muốn vợ vét cho mình, mà là vì ba má, tôi không muốn miếng đất của ba má phải chia năm xẻ bảy, chú cứ làm giấy để tôi trả nó về nguyên vẹn như cũ. Nay mai chú có về ở thì về, tôi vụ gì chú cứ chia năm xẻ bảy cho ba má không vui, tiền này là tiền riêng của tôi, không cho ba má hay anh Hai chú biết, chú cứ cầm lấy.

Phú thật tình không nghĩ xa nghĩ gần. Anh cảm động cảm ơn Châu:

- Chị tốt quá. Chị nói đúng, em biết hôm chia đất má cũng không vui, chẳng qua vì Trinh nhỏ nhen quá, giờ thì em cũng không ở và cũng chẳng biết mai này có ở đó không.

- Vậy là chú bằng lòng.

- Dạ vâng, em xin chị Hai số tiền này để chi dụng trong những ngày tới.

- Chậc! Chị em chú đừng nói vậy! Nay mai có gì chú cứ điện về gặp tôi, còn tiền chú cứ cầm hết, tôi tính rồi không để cho chú thiệt đâu đây là số điện thoại của anh Hùng, cả vé máy bay tôi cũng mua cho chú và cô Lan rồi, chú chuẩn bị đi là vừa.

- Thôi, tôi về đây! Máy hôm nay má bị cảm chưa hết tôi phải lo cho má, chú nhớ giữ sức khỏe mà lo cho cô ấy và con chú sau này.

Châu thở phào nhẹ nhõm khi rời khỏi căn nhà của họ. Coi như cô đã cắt được gánh lo. Coi như tổng khứ được Phú ra khỏi nhà, không còn phải lo ai tranh giành quyền lợi tài sản với vợ chồng cô. Từ nay cô sẽ chăm chút lo cho ba má chồng và quản lý gia sản mà chắc chắn là ông bà sẽ giao lại cho cô sau này.

Chẳng mấy chốc mà tới ngày Phú sang Thái, người thân tiền họ chỉ có mỗi mình Châu và người em trai của Lan. Châu chờ họ lên máy bay cô mới lên xe trở về nhà. Nổi vui vì mọi việc đều ở trong toan tính của cô khiến cho cô không khỏi muốn tự thưởng cho mình. Cô tìm đến Trân để chia sẻ.

Trân tò mò hỏi khi ngồi xuống ghế.

- Nè, vụ gì mà mời chị ăn đây, xem ra em vui ra mặt luôn.

Châu đắc ý cười:

- Đại loại là mọi việc thuận lợi, em đãi chị cứ việc kêu thoải mái, bào ngư vi cá, tôm hùm sâm banh gì cũng được.

- Hừ! Rộng rãi ghê, nói chị nghe với.

- Có những chuyện nên giữ cho riêng mình em không nói được.

Trân hồ nghi:

- Nói tóm lại đừng giết người cướp của hại ai là chị mới ăn mừng với em.

Châu nhăn nhó:

- Em đâu có xấu xa cỡ đó, chẳng qua em vì quyền lợi của mình thôi, ai lại không vì mình. Có điều em không làm hại ai là được rồi, chị yên tâm chưa! Danh dự đó.

- Vậy sao không nói cho chị nghe?

- Em đã bảo có những chuyện mà mình phải giữ cho mình, con người chẳng ai là không có riêng một bí mật cho mình. Chị cũng thế thôi, chị có dám nói là không với em không?

Trân bật cười:

- Phải rồi, chị không hỏi nữa, em cứ giữ lấy bí mật cho riêng mình, cứ khoe chị như hôm nay là được rồi.

- Có thể chứ! Nè! Tháng sau là cưới rồi, ăn ít một chút để giữ eo nghe, áo cưới đặt rồi đó.

- Hứ! Ranh lắm! Cho dù có giữ eo chị cũng quyết ăn cho thỏa sức hôm nay. Anh Công không chê vợ béo đâu.

- Tự tin nhĩ!

- Học ở em mà.

Một ngày nắng thật đẹp, mọi người tất bật với việc chuẩn bị cho buổi tiệc đón dâu gần đến, quan khách rất đông, áo quần rực rỡ, tiếng cười tiếng nói náo nhiệt cả một góc trời.

Đoàn xe hoa vừa đến thì tiếng nhạc rộn rã vang lên, Trân đẹp như một nàng tiên trong chiếc váy cưới trắng muốt thướt tha, rũ ôm lấy từng đường cong tuyệt

mỹ, rồi chạy dài phủ lấy gót giày bạc lấp lánh. Cô dâu thật đẹp! Nàng hạnh phúc sánh vai chồng đi giữa những tiếng người chúc tụng hân hoan.

Công ghé tai vợ thì thầm:

- Ai cũng khen em cả.

- Hừ! Anh ganh tỵ sao?

- Không có, khen em cũng như khen anh thôi, chúng ta quả là một cặp xứng đôi Trân nhỉ!

- Ai cũng nói thế mà!

Công nghiêng đầu kéo nàng sát vào mình ranh mãnh xuyt khẽ.

- Ấy! Nói nhỏ kẻo người ta ganh tỵ.

Trân bật cười khúc khích. Ước gì không có ai ở quanh đây, để nàng được cầu cho Công một cái, trông cái kiêu anh vờ vĩnh đến ghét.

- Duy không đến à?

Công nhìn quanh rồi nhún vai:

- Cái thằng lúc nào cũng lè mề, may mà không nhờ nó làm phù rể, có hai người bạn thân mà ngày vui của mình không ai nhớ đến.

- Nghe nói Lan đã sang Thái, cô ấy đã gọi điện xin lỗi rồi mà.

- Hừ! Chẳng qua họ ganh tỵ với anh nên không đến dự tiệc cưới của anh, cũng không sao! Chỉ cần có em là đủ, em xem ba má vui chưa kìa! Cả vợ chồng Thông nữa.

- Ừm! Ai cũng vui cho đôi mình anh nhớ không được ăn hiếp em đó.

- Anh hứa! Lễ xong anh đưa em đến quán cháo cũ, lần này anh phải ăn hai tô bù lại hôm đó mới được.

- Cô dâu chú rể hôn nhau đi!

Công xoay mặt lại nheo mắt với Trân.

- Là người ta xúi anh nhé!

Trân chưa kịp phản ứng thì bờ môi nóng bỏng của Công đã phủ lấy môi nàng. Tiếng hò reo vang dội thật là náo nhiệt. Trong khi đó, bên ngoài cổng Duy

ngập ngừng một thoáng rồi bước đến bàn lễ tân gửi gói quà cưới cho Công xong quay ra.

- Anh ơi! Anh không vào dự tiệc à?

Duy mỉm cười lắc đầu:

- Không, tôi đến gửi quà cho cô dâu chú rể thôi.

Anh dừng lại chậm điều thuốc, thì nghe phía sau vẫn giọng nói lúc nãy vang lên:

- Chị ơi, chị không vào dự lễ sao?

- Không, tôi đến để gửi quà mừng cho cô dâu chú rể thôi. Tiếng người con gái thánh thót vang lên. Duy tò mò quay lại xem ai giống mình như vậy. Cô gái cũng ngược nhìn anh rồi gật đầu chào anh, anh bối rối trước nụ cười thân thiện của cô, anh buộc miệng nói:

- Đám cưới vui quá phải không?

- Ôi trời! Hối rồi Duy mới thấy mình ngốc nghếch, đám cưới nào lại không vui chứ! Thế nhưng cô gái như không nhận ra cái ngốc nghếch của anh, nàng cười thật xinh rồi đáp.

- Vâng, họ thật hạnh phúc.

- Tình yêu thật tuyệt vời phải không?

- Vâng! Anh đến dự lễ cưới à?

- Không, tôi chỉ đi ngang qua thôi, còn cô?

- Tôi cũng thế, tôi đi... à! Hương này, tôi chưa biết đi đâu cả.

- Trùng hợp quá, tôi cũng đi hướng đó, chúng ta đi chung nhé!

- Cũng được! Tôi là Trinh!

- Tôi là Duy, rất vui là được quen với cô.

- Tôi cũng thế! Trời hôm nay thật đẹp phải không?

- Phải!

- Mùa đông sắp qua rồi, anh có thấy những chồi non bắt đầu đâm chồi nảy lộc rồi không?

- Trên những nhánh cây trơ trụi, sức sống thật mãnh liệt, chẳng mấy chốc lá xanh lại phủ đầy trên cành, một cuộc sống mới lại bắt đầu, không có gì lại không thể làm lại từ đầu, mất nó rồi có đó, sự hồi sinh đôi lúc lại mãnh liệt hơn xưa.

- Tôi cũng nghĩ như anh!

- Thật thế sao?

- Phải!

- Tôi rất vui vì điều đó, cái cũ không đi làm sao cái mới đến, cho nên chúng ta đừng cố chấp nuôi tiếc làm gì khi lỡ đánh mất điều gì đó.

Trinh cười thật tươi rồi khẽ gật đầu:

- Đã lâu rồi tôi không vui và thanh thản như hôm nay. Được quen với anh có phải đó là một điều mới trong tôi không?

- Chắc chắn là thế rồi. Tôi cũng giống như cô, tình cờ chúng ta gặp nhau và điều tình cờ này, tôi xem như một định mệnh, mềm vui như hồi sinh trong tôi, Trinh này!

- Anh nói gì?

- Cô có thể dành trọn buổi sáng này cho tôi không?

Trinh gật đầu và mỉm cười:

- Không chỉ là buổi sáng này mà là tất cả những ngày tháng sau này của cô. Cô muốn anh cùng đi với cô từ đây, cô nghĩ có phải anh là một món quà mà ông trời muốn đền bù cho cô không. Cám ơn định mệnh, cám ơn tình yêu đã không bỏ quên cô.

HẾT